

„Wanneer in de Verenigde Staten eenmaal het beginsel is ingevoerd dat de kerk de macht van de staat kan gebruiken of beheersen, dat godsdienstige inzetten wettelijk verplicht kunnen worden; kortom, dat het gezag van de kerk en van de staat het geweten moet overheersen, dan is de triomf van Rome in dit land verzekerd. Gods woord waarschuwt voor het dreigende gevaar; wordt daarop geen acht geslagen, dan zal de Protestantse wereld leren wat inderdaad de doelstellingen van Rome zijn, en dan zal het te laat zijn om de valstrik te ontgaan. Ongemerkt groeit de macht van Rome. Zijn leerstellingen oefenen hun invloed uit in wetgevende kringen, in de kerken, en in de harten der mensen. Het vestigt overal zijn machtige gebouwen, waarin in alle stilte voorbereidingen worden getroffen om de vervolgingen van het verleden te doen herleven. Heimelijk en zonder argwaan te wekken versterkt het zijn macht om zijn doel te bereiken, wanneer de tijd zal komen om toe te slaan. De Roomse kerk probeert zoveel mogelijk een gunstige positie in te nemen, en die wordt haar al gegeven. Spoedig zullen we zien en ervaren wat de opzet is van het Roomse element.” De triomf van Gods liefde, blz. 207 (Grote Strijd 678, 679; GC581).

Drievoudige vereniging der kerken

In 1888 voorzag mevrouw White een trio van godsdienstige machten, die de belangen van Gods geestelijk koninkrijk zouden tegenstaan. Ze schreef:

„Door de twee grote dwalingen, de onsterfelijkheid van de ziel en de zondagsheiliging, wil Satan de mensen onder zijn misleidende macht brengen. Terwijl de eerste de grondslag voor het spiritualisme legde, schiept de laatste een band van sympathie met Rome. De Protestanten van de Verenigde Staten zullen de eersten zijn om hun handen uit te strekken over de kloof om de hand van het spiritualisme te grijpen; ze zullen over de afgrond heen komen om met de macht van Rome de handen ineen te slaan; en onder de invloed van dit drievoudig verbond zal dit land Rome navolgen in het vertreden van de rechten van

het geweten . . . „De scheidingslijn tussen belijdende christenen en goddelozen is bijna niet meer te zien. Kerklidmaten hebben lief wat de wereld liefheeft, en zijn bereid zich met wereldse mensen te verbinden; en nu is het Satans voornemen hen samen te brengen in één organisatie, zodoende zijn werk te versterken, en hen mee te slepen in de rijen van het spiritualisme. Katholieken, die zich beroepen op wonderen als een zeker teken van de ware kerk, zullen door deze wonderdoende macht gemakkelijk worden misleid; maar ook de Protestanten die het schild des geloofs hebben weggeworpen, zullen bedrogen worden. Katholieken, Protestanten en wereldlingen zullen tezamen de gedaante van godzaligheid, zonder de kracht ervan, aanvaarden; en in dit verbond zullen ze een grote beweging zien voor de bekering van de wereld, en voor het begin van het langverwachte duizendjarig rijk.” Id. blz. 215 (Grote Strijd, blz. 688, 689; GC 588, 589).

Een ‚vorm van godzaligheid zonder de kracht ervan’ — deze zijn de woorden die gebruikt worden om de ‚eenheid’ te beschrijven van Katholieken, Protestanten en wereldlingen. In het streven om een grote kerk te vormen reiken Katholieken en Protestanten elkaar de hand van vriendschap toe. En wij bevinden ons in de unieke positie dat onze ogen de vervulling van deze profetie gadeslaan. Paus Johannes XXIII wordt in *Time* beschreven als een vriendelijke kerkvorst, die ‚de hand der vriendschap uitstrekt naar niet-Katholieken’ de gescheiden broeders. *Time*, 4 Jan. 1963.

Rome erkent ook het Protestants initiatief en streven om de kerk te verenigen. Dit werd duidelijk gemaakt tijdens het Vaticaans Concilie toen de Bijbelgeleerde Augustijner Kardinaal Bea, hoofd van het secretariaat tot Bevordering van Christelijke Eenheid, zijn mede-bisschoppen adviseerde op hun hoede te zijn voor elke vorm van actie, die ‚de deur zou sluiten voor intellectueel Europa, en voor de uitgestrekte vriendschapshanden in de Oude en de Nieuwe Wereld.” *Time*, 23 November 1962.

De woorden van mevrouw White worden bijna woordelijk overgenomen: „De Protestanten van de Verenigde Staten zullen de eersten zijn om hun handen uit te strekken over